

[Lindholt.]

Den bevægelse, som disse folk har stået i spidsen for, og som vel egentlig omfatter mere end 80-90 pct. af hele den danske befolkning, havde ikke gode kår pressemæssigt set. I bedste fald var pressen i det store og hele neutral, men det sædvanlige var, at man direkte gik imod disse folk. Et uanseligt ugeblad i et uanseligt format og med et uanseligt oplag, nemlig ugebladet Minut, var den eneste forkæmper i denne sag.

Det er blevet sagt, at der ikke sker nogen indoktrinering, og at vi ikke kan dokumentere det. Jeg synes egentlig, det er ganske godt gjort af de venstreorienterede at føre krigen over i fjendens lejr: I kan ikke bevise noget. Men heldigvis er vi i den lykkelige situation, at vi kan nøjes med at referere til det, de venstreorienterede selv siger. Lyt blot til, hvad et SF-kommunalbestyrelsesmedlem i en af forstadskommunerne selv siger som svar på et indlæg i et blad, der hedder Det grønne område:

„Har vi ikke åbent erklæret, at vi er utilfredse med det borgerlige samfund? Har vi ikke i skolerne, på universiteterne, på arbejdspladserne sagt, hvad vi mente, og hvad vi ønskede? Har vi ikke benyttet os af vore almindelige demokratiske rettigheder til åbenlyst at arbejde for noget andet end det, vi lever i, krævet medbestemmelse, medindflydelse, andre styreformer, en anden fordeling af de penge, vi tjener ved eget arbejde? Har vi ikke ganske frækt skrevet børnebøger, skolebøger, romaner, anden faglitteratur på et socialistisk grundlag? Og har vi ikke haft lov til at gøre det, som er alternativ til alle de borgerlige skolebøger, romaner, ugeblade, doktordisputater, og hvad det nu kaldes?“

Nej, det har I ikke haft lov til derude. Det er det, der er sagen. Men de venstreorienterede har ikke villet forstå, at hvis de vil drive politik, så foregår det ikke gennem børnehaver og vuggestuer, men gennem de politiske vælgerforeninger, og det er derfor, vi har denne debat her i dag, og det er derfor, vi nu spørger regeringen: hvad vil I gøre for at dæmme op for det?

Undervisningsministeren (*Tove Nielsen*):

Jeg vil gerne først sige, at jeg er glad for, at disse forespørgsler er stillet, så vi i folketinget får lejlighed til at samle debatten om

nogle helt fundamentale principper for vores folkeskole.

Man kunne naturligvis hævde, at det havde været nok så hensigtsmæssigt, om debatten havde fundet sted under behandlingen af det lovforslag vedrørende folkeskoleloven, som jeg meget snart fremsætter.

I dette forslag om folkeskolen vil formålsparagraffen indeholde en forpligtelse for folkeskolen vedrørende netop de tre her nævnte begreber: demokrati, åndsfrihed og tolerance, men det vil naturligvis ikke kunne undgås, at formålsbestemmelserne ved en sådan debat kun bliver en del af en større helhed, om det så er aldrig så vigtig en del. Derfor er jeg glad for, at vi i dag får mulighed for uden at være tvunget til at beskæftige os med fag og med timetal, med organisatoriske spørgsmål og administrative problemer o. lign. at koncentrere os om disse hovedspørgsmål, som angår det livsgrundlag, som vort samfund vil vedkende sig, og som vi ønsker at forpligte vor folkeskole på.

Men sådan som forespørgslerne er formuleret, og det er jo dem, der danner grundlag for debatten her i dag, bygger de efter min mening på to forkerte forudsætninger. For det første at jeg skulle have pligt til at sikre demokrati, åndsfrihed og tolerance i den danske skole, og for det andet at det skulle være muligt for mig.

Folkeskolen er som bekendt en kommunal skole. Lovgivningen fastsætter visse rammer for dens virksomhed, men disse rammer er temmelig vide og giver en betydelig frihed for de lokale myndigheder til at indrette skolen efter de stedlige ønsker og behov. Det er et princip, der rummer udviklingsmuligheder for folkeskolen, og det er netop, hvad vi oplever, at der under de skiftende love løbende har fundet en udvikling sted, en udvikling, som i øvrigt, hvad der er ganske naturligt, afspejler den samfundsmæssige udvikling.

Til yderligere illustration af dette princip må jeg henvise til, at der ved lovgivningen om folkeskolen i betydeligt omfang har været tale om at tilpasse lovens tekst, så den svarer til de karakteristiske træk i udviklingen. Nogle af disse karakteristiske træk i udviklingen kan følges op med løbstemmelser, som ganske kontant kan omsættes i administrativ praksis, men for andre af